

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นานมาแล้วที่พฤติกรรมรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นความผิดปกติทางเพศ เป็นความวิปริตที่เกิดจากจิตใจ เป็นสิ่งที่ผิดไปจากธรรมชาติที่มนุษย์พึงจะกระทำ และเป็นพฤติกรรมที่ผู้กระทำสมควรที่จะได้รับการตำหนิติเตียนหรือลงโทษจากสังคม ซึ่งภาพของรักร่วมเพศในลักษณะดังกล่าวได้ถูกประทับไว้กับความ เป็นรักร่วมเพศและมีผลกระทบต่อเนื่องในหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก ดังเช่น การสำรวจความคิดเห็นทางเพศและความคิดเห็นต่อเกย์ของ Gallup (1978) พบว่าในประเทศอูรุกวัย ผู้ตอบจำนวน 70 เปอร์เซ็นต์มีความเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดีกฎหมาย ส่วนชาวอเมริกันบางส่วนเห็นว่าเกย์ควรถูกจำกัดในสิทธิและโอกาสทางสังคม เช่น ไม่ควรให้เกย์ประกอบอาชีพที่สำคัญ ๆ ไม่ว่าจะ เป็นแพทย์ นายกรัฐมนตรี หรือครูในโรงเรียนประถมศึกษา เช่นเดียวกับที่สหรัฐอเมริกาในปี 1970 ได้มีผู้เสนอให้มีการคุ้มครองเด็ก โดยไม่ยอมให้เกย์เป็นครูสอนเด็ก สำหรับในประเทศอังกฤษ ผู้ตอบของ Gallup จำนวนหนึ่งเห็นว่าเกย์สมควรได้รับการตีเตียนและลงโทษ แต่อีกจำนวนหนึ่งเห็นว่า เกย์ควรได้รับการตีเตียนแต่ไม่ต้องถึงกับลงโทษ (เพ็ญมาศ กำนัดโทน, 2528:6) ซึ่งในประเทศอังกฤษนี้ในสมัยพระราชินีวิกตอเรีย ได้เคยมีกฎหมายห้ามมีการรักร่วมเพศระหว่างผู้ชายด้วยกันในที่สาธารณะ (Taylor, 1965) หรือแม้แต่ในสมัยรัชกาลที่ 5 ของประเทศไทย ก็ได้มีการออกกฎหมายที่กล่าวหาตึงถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศว่ามีโทษทั้งจำ ทั้งปรับ แต่ในปี พ.ศ. 2499 กฎหมายนี้ก็ถูกยกเลิกไป และในปัจจุบันนี้ถือว่าการกระทำแบบรักร่วมเพศไม่ผิดกฎหมาย ตราบเท่าที่ไม่ได้กระทำต่อหน้าธารกำนัล หรือใช้กำลังบังคับข่มขืนผู้อื่น (กิตติศักดิ์ ปกติ, 2526:97-149)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าในปัจจุบันนี้พฤติกรรมรักร่วมเพศจะไม่ใช่การกระทำที่ผิดกฎหมายอีกต่อไป และสังคมก็ได้เปิดโอกาสให้บุคคลเลือกวิถีทางในการดำเนินชีวิตมากขึ้น ซึ่งทำให้ผู้รักร่วมเพศเข้าสู่กิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ มีการเปิดเผยตัว และมีการแสดงออกได้มากกว่าเดิม แต่คนในสังคมส่วนใหญ่มักก็ยังคงตั้งข้อรังเกียจผู้รักร่วมเพศหรือ เกย์อยู่ไม่น้อย เพราะว่าแนวคิดทั่วไปที่สังคมมีต่อ เกย์ ยังติดตามความคิดความเชื่อแต่เดิมที่แฝงไปด้วยความรู้สึกอคติ และมักจะ เสนอ

ภาพของ เกย์ในทางลบ สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ความเข้าใจต่อภาพพจน์ของ เกย์ เป็น เช่นนี้ก็คือ ข้อเสนองานวิชาการจากนักวิชาการที่มีชื่อเสียงและมีความน่าเชื่อถือทั้งหลาย ซึ่งได้ศึกษาถึงความ เป็นรักร่วมเพศ

แต่เดิมนั้น ความเป็นรักร่วมเพศ จะถูกศึกษาโดยใช้แนวคิดของจิตแพทย์ และแนวจิตวิเคราะห์ตามลักษณะของ فروยด์ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเห็นว่ารักร่วมเพศ เป็นความผิดปกติทางจิต และถือว่าเป็นความเจ็บป่วยชนิดหนึ่ง ซึ่งแนวคิดนี้มีอิทธิพลต่อการมองภาพของรักร่วมเพศจากสังคมเป็นเวลานาน

จนกระทั่งในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 งานวิจัยเกี่ยวกับรักร่วมเพศที่เกิดขึ้น เริ่มเปลี่ยนแปลงการมองภาพรักร่วมเพศจากแนวทางเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักสังคมวิทยาซึ่งได้ทำการศึกษาความเป็นรักร่วมเพศอย่างเป็นระบบ โดยให้ความสำคัญกับอิทธิพลของปรากฏการณ์ทางสังคมมากขึ้น และเห็นว่าความเป็นรักร่วมเพศไม่น่าจะแสดงถึงความเจ็บป่วยทางจิต

เช่น Goode (1978) ซึ่งเป็นนักสังคมวิทยา ได้ให้ข้อเสนอว่า การที่นักจิตวิเคราะห์สรุปว่า ความเป็นรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิตนั้น ค่อนข้างจะเป็นการด่วนสรุปเกินไป เพราะจากการอ้างว่าคนไข้ที่เข้ามารับการบำบัด เป็นตัวแทนของผู้รักร่วมเพศโดยส่วนใหญ่ นั้นความจริงแล้ว ผู้ที่ไปรับการรักษาเป็นเพียงผู้รักร่วมเพศส่วนน้อยส่วนหนึ่งซึ่งมีปัญหาทางจิตใจ และต้องการความช่วยเหลือ แต่ยังมีรักร่วมเพศคนอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากที่ใช้ชีวิตอย่างปกติสุข สามารถปรับตัวได้ในสังคม และไม่มีจำเป็นต้องพบจิตแพทย์แต่อย่างใด ซึ่งจิตแพทย์อาจจะไม่เคยพบกับพวกรักร่วมเพศในกลุ่มนี้เลย และ Goode ยังได้อ้างถึงการศึกษาของ Hooker ที่ศึกษาโดยให้กลุ่มบุคคลทั้งรักร่วมเพศและรักต่างเพศทำแบบทดสอบบุคลิกภาพ แล้วให้นักจิตวิเคราะห์และนักจิตวิทยาคลินิกรตรวจสอบดูจากแบบทดสอบนั้น ผลปรากฏว่า ไม่สามารถตรวจพบความแตกต่างของบุคลิกภาพระหว่างบุคคลทั้งสองกลุ่มได้อย่างแน่ชัด ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการที่แบบทดสอบไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างทางบุคลิกภาพของคนทั้งสองกลุ่มได้ หรืออาจเป็นเพราะความจริงแล้วคนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่เด่นชัดก็ เป็นได้

อย่างไรก็ดี แม้ว่านักสังคมวิทยาจะไม่เห็นด้วยกับนักจิตวิเคราะห์หรือจิตแพทย์เกี่ยวกับรักร่วมเพศ ในแง่ของความผิดปกติทางจิต หรือ เป็นความเจ็บป่วยอันมีสาเหตุมาจากความผิดปกติทางจิตใจก็ตาม แต่ในบางแง่มุมของสังคมวิทยา พฤติกรรมรักร่วมเพศก็อาจถูกจัดให้อยู่ในประเภทความเบี่ยงเบนทางเพศได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากพื้นฐานความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติของคนในแต่ละกลุ่มสังคมที่จะมองสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไปตามสถานการณ์นั้น รูปแบบของความเบี่ยงเบนในสังคมหนึ่ง

อาจจะไม่ เบี่ยงเบนในอีกสังคมหนึ่ง นอกจากนั้นคนที่กระทำพฤติกรรมก็อาจจะมีความรู้สึกและความนึกคิดแตกต่างไปจากคนในสังคมมองเขาอีกด้วย ดังเช่น Becker (อ้างใน Schur, 1984) ได้เสนอว่าพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามที่มนุษย์กระทำขึ้นนั้น ไม่ได้มีความ เบี่ยงเบนหรือผิดปกติโดยการกระทำหรือตัวผู้กระทำเอง แต่จะถูกทำให้ความหมายโดยกลุ่มคนที่ผู้กระทำพฤติกรรม เป็นสมาชิกอยู่ พฤติกรรมรักร่วมเพศก็เช่นกัน ในบางสังคมอาจเห็นว่าพฤติกรรมนี้เป็น เรื่องธรรมดาหรือเป็นทางเลือกหนึ่งของบุคคลในการดำเนินชีวิต แต่ในหลาย ๆ สังคมอาจเห็นว่าเป็นสิ่งผิดปกติร้ายแรงที่ต้องแก้ไขได้ ดังนั้นผู้ชมทางสังคม (social audiences) จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญในการกำหนดความหมายของความ เบี่ยงเบนให้กับพฤติกรรมและตัวบุคคล

ด้วยเหตุนี้ความเป็นรักร่วมเพศ จึงไม่ได้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยตัวของมันเอง แต่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นท่ามกลางกระบวนการปฏิสังสรรค์ทางสัญลักษณ์ของบุคคล มีการให้ความหมาย การตีความ และการให้ความหมายใหม่ในระหว่างกระบวนการปฏิสังสรรค์ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาภายในบริบททางสังคม บุคคลจะเรียนรู้ถึงความหมายของความเป็นรักร่วมเพศ ตลอดจนรับรู้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นพฤติกรรมที่ เบี่ยงเบน* และเป็นพฤติกรรมที่ถูกประณามจากสังคมก็โดยการปฏิสังสรรค์กับบุคคลอื่น ๆ เช่น เพื่อน พ่อแม่ ครู ญาติพี่น้อง หรือแม้แต่สื่อมวลชน ภายในสถานการณ์ของสังคม ซึ่งกระบวนการปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์จะนำมาสู่กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์ของบุคคล โดยการที่บุคคลได้รับเอาความหมายที่ได้จากการปฏิสังสรรค์ทางสังคมมานิยามหรือประทับตราให้กับตนเอง (self-labelling)

ดังนั้นในการวิเคราะห์ถึงความ เป็นรักร่วมเพศ จึงมีนักสังคมวิทยาหลาย ๆ คนที่ได้ให้ความสนใจถึงกระบวนการของการกลายมาเป็นบุคคลรักร่วมเพศ หรือ เกย์ การให้ความหมายแก่เอกลักษณ์ของบุคคล ภายในบริบททางสังคมที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดขึ้น รวมไปถึงการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์เช่นนั้น (Hart and Richardson, 1981; Weinberg, 1978; Troiden, 1979)

*Schur (1971:24) สรุปไว้ว่า "...พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ละเมิดความคาดหวังของบรรทัดฐาน กฎหมาย หรือหันเหออกจากความคาดหวังในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป รวมทั้งในสถานการณ์ของการเผชิญหน้าระหว่างบุคคลจะถูก เรียกว่า เบี่ยงเบน"

การศึกษาครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน ได้ให้ความสนใจในลักษณะแนวคิดและแนวการวิเคราะห์ดังกล่าว ซึ่งการศึกษาร่วมเพศในประเด็นของการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รกร่วมเพศนี้ ในประเทศไทยยังไม่ปรากฏว่ามีนักวิจัยท่านใดได้ให้การศึกษาวิจัยเอาไว้ แม้ว่าในปัจจุบันความเป็นรกร่วมเพศจะได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางในแวดวงของนักวิชาการ นักการศึกษา และคนในสังคมทั่วไป ดังเราจะพบว่ามีกรกล่าวถึงความเป็นรกร่วมเพศ ไม่ว่าจะเป็นการเปิดอภิปรายบทความ หนังสือ ภาพยนต์ หรือละครเกี่ยวกับรกร่วมเพศก็ตาม แต่สำหรับการศึกษาวิจัย ยังคงจำกัดวงอยู่ที่สาเหตุของการมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ หักศนคติของสังคมต่อผู้รกร่วมเพศ หรือการอธิบายถึงพฤติกรรมรกร่วมเพศตามแนวเดิมทางจิตวิทยา หรือ เป็นงานเกี่ยวกับการศึกษาถึงภูมิหลังสภาพของครอบครัว หรือปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องการมีกรกระทำแบบเกย์ มากกว่าจะมีการศึกษาถึงการยอมรับตนเองว่าเป็นเกย์

เช่นการศึกษาของสมศรี เปี่ยมสมบุรณ์ (2529) ที่มุ่งศึกษาถึงวัฏจักรของกลุ่มรกร่วมเพศในแง่ของการดำเนินชีวิตประจำวัน สภาพความเป็นอยู่ ตลอดจนภูมิหลังของประชากร ตัวอย่างในด้านความเป็นมาและพื้นฐานทางครอบครัว เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร การเลี้ยงดูของบิดามารดา ความสัมพันธ์กับญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง โดยพิจารณาถึงว่าปัจจัยเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่ปรากฏในปัจจุบัน ซึ่งเน้นในทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุทางจิตวิทยา กรรรมพันธุ์ฮอร์โมน และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

หรืองานวิจัยของ เพ็ญมาส กาเนตโพน (2528) เรื่อง การยอมรับของครูคณิกเรียนเกย์ ซึ่งเป็นการศึกษาเน้นถึงทัศนคติหรือการมองของคนในสังคมต่อรกร่วมเพศที่มีส่วนในการประทับตราผู้รกร่วมเพศ มากกว่าจะเป็นการศึกษาจากจุดยืนตามสายตายของผู้แสดงพฤติกรรมหรือตัวผู้รกร่วมเพศเอง

ฉรังศักดิ์ ตะละภฏ (2526|18) และอุษา จารุสวัสดิ์ (2530|40) ซึ่งได้เขียนบทความทางวิชาการและเสนอแนวคิด เรื่องรกร่วมเพศว่ามีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูในวัยเด็กจากครอบครัวที่พ่อแม่แสดงบทบาทไม่เหมาะสม เช่น พ่ออ่อนแอในขณะที่แม่แข็งแกร่ง เป็นผู้นำครอบครัวทำให้เด็กเกิดความสับสนในบทบาททางเพศ และไม่สามารถมีพัฒนาการไปถึงขั้นรกร่วมเพศได้ เป็นต้น

ดังนั้นการศึกษาถึงการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รกร่วมเพศของเกย์ครั้งนี้อาจจะช่วยให้เกิดความเข้าใจถึงธรรมชาติของความเป็นรกร่วมเพศในประเทศไทยได้ในอีกแง่มุมหนึ่ง โดยพยายามที่จะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของแนวโน้มทางเพศ (sexual orientation) ซึ่งเป็นการพียงปรารถนาในทางเพศต่อเพศเดียวกัน ในรูปของประสพการณ์ทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการ

นึกฝัน การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (masturbation) ด้วยการใช้จินตนาการทางเพศ (sexual fantasizing in eroticization) หรือมีการกระทำทางเพศแบบรักร่วมเพศ ซึ่งจะเป็นผลโน้มนำต่อการเกิดเอกลักษณ์รักร่วมเพศของบุคคล โดยการรับเอานิยามความหมายที่ให้แก่ความรู้สึกและพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งบุคคลได้เรียนรู้ความหมายนั้นมาจากกระบวนการปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์กับคนอื่น ๆ ในสังคมมาประทับตราตนเองว่าเขาคือ รักร่วมเพศ

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ในสังคมไทย ภาพของรักร่วมเพศ เป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมส่วนใหญ่ ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้สภาพสังคมจะ เปลี่ยนแปลงไปในแนวทางที่เปิดรับและให้โอกาสกับบุคคลรักร่วมเพศ เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทางสังคมมากขึ้นก็ตาม แต่รักร่วมเพศก็ยังคงได้รับการประณาม และถูกเหยียดหยามจากสังคมอยู่ไม่น้อย ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสงสัยว่า ทั้ง ๆ ที่การมีพฤติกรรมและการเป็นรักร่วมเพศ ซึ่งสังคมเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นความผิดปกติ เป็นสิ่งที่น่าอับอาย หรือ เป็นความ เบี่ยงเบน แต่ทำไมบุคคลจึงรับเอาเอกลักษณ์ที่เบี่ยงเบนดังกล่าว โดยการรับเอาความหมายของความ เบี่ยงเบนนั้นมานิยามตนเองว่าเป็นรักร่วมเพศ และ เขามีการธำรงเอกลักษณ์ไว้ได้อย่างไร

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

สำหรับการศึกษาถึงกระบวนการพัฒนาและธำรง เอกลักษณ์รักร่วม เพศของ เกย์ชายใน ครั้งนี้ ประเด็นสำคัญก็คือ ต้องการทราบถึงแบบแผนที่บุคคลดำเนินไปสู่การยอมรับ เอาความหมาย ของความเป็นรักร่วม เพศให้กับ เอกลักษณ์ของตน ตลอดจนการรักษา เอกลักษณ์นั้นให้มีความคงทน หรือมีวัตถุประสงค์ เพื่อ

1. ศึกษาว่าในกระบวนการที่นำไปสู่การบ่งชี้ลักษณะ และนิยามความหมายของความเป็นรักร่วม เพศให้กับ เอกลักษณ์ตนเองของบุคคลนั้น บุคคลจะต้องผ่านขั้นตอนที่ต่อเนื่องอย่างไรบ้าง
2. ศึกษาว่า ภาวะเงื่อนไขทางสังคมและประสบการณ์สำคัญใดบ้างที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการ ที่มีอิทธิพลต่อการได้มาและการธำรงไว้ซึ่ง เอกลักษณ์ เกย์
3. ศึกษาถึง ลักษณะของการดำเนินชีวิต และการปรับตัวของผู้รักร่วม เพศภายในสังคม ทั้งในโลกรวมเพศ และโลกของรักต่าง เพศ
4. นำแนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวิทยา มาใช้ เป็นกรอบในการอธิบายถึงกระบวนการพัฒนาและธำรง เอกลักษณ์รักร่วม เพศ

ขอบเขตในการศึกษา

เพื่อความถูกต้องและชัดเจนของการศึกษาถึงกระบวนการพัฒนา และธำรงเอกลักษณ์รัก
 ร่วมเพศของ เกย์ชาย จึงมีความจำเป็นต้องได้ข้อมูลที่ เป็นจริงที่สุดและสามารถครอบคลุมทั้ง
 กระบวนการสำหรับนำมาใช้ในการวิเคราะห์และตีความ ดังนั้นการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพซึ่ง
 อาศัยระยะเวลาในการสังเกต การเข้าไปมีส่วนร่วม มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับกลุ่มตัวอย่าง และ
 ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการให้ข้อมูล จึงมีความเหมาะสมต่อการศึกษาในครั้งนี้เป็น
 อย่างยิ่ง โดยที่กลุ่มตัวอย่างเป็น เกย์ชายซึ่งมีความรู้สึก ความพึงพอใจในทางเพศ และ/หรือมี
 พฤติกรรมทางเพศต่อเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น "Masculine Gay" คือ เกย์ที่แสดงบทบาทของ
 เพศชาย และมีกิจกรรมทางเพศกับเพศเดียวกัน หรือ "Effeminate Gay" ที่เป็นชายแต่แสดง
 บทบาทของ เพศหญิงและมีความพึงพอใจต่อ เพศชายด้วยกัน นอกจากนี้เกย์เหล่านี้ยังมีพื้นฐานทาง
 เศรษฐกิจและสังคมที่ใกล้เคียงกัน จำนวน 10 คน และมีความยินดีตลอดจนมีความพร้อมที่จะให้
 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบ เจาะลึก เมื่ออาศัยกรอบแนวคิดทางทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์นิยม
 ประกอบการวิเคราะห์ตีความข้อมูล จะทำให้เราสามารถสรุปผลที่ได้จากข้อมูลอย่างถูกต้อง
 สอดคล้องกับความเป็นจริง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

การศึกษาดังนี้เป็นการศึกษาในระดับจุลภาค หรือจากข้อมูลในระดับบุคคลเป็นสำคัญ
 โดยเน้นประเด็นของการได้มา การธำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ และการแสดงออกซึ่งเอกลักษณ์ของ
 เกย์ภายใต้เงื่อนไขทางสังคม หรือในบริบททางสังคม (social contexts) ซึ่งทำให้เกิดความ
 เข้าใจถึงอิทธิพลทางสังคมที่มีผลต่อการมองตัวเอง และรับรู้ภาพพจน์เกี่ยวกับตนเอง ตลอดจนการ
 แสดงพฤติกรรมของผู้รักร่วมเพศ ในลักษณะที่เป็นการเสนอภาพของการพัฒนาเอกลักษณ์เกย์จาก
 สายตาของเกย์เอง ซึ่งคาดว่าจะได้ประโยชน์จากการศึกษาดังนี้คือ

1. การศึกษาในลักษณะของกระบวนการ จะช่วยให้เข้าใจถึงพัฒนาการของการนิยาม
 พฤติกรรม และนิยามความเป็นรักร่วมเพศให้กับตนเองของบุคคล โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนแรกของการ
 การเรียนรู้ถึงความหมาย และรับความหมาย จนถึงขั้นตอนที่บุคคลมีความรู้สึกผูกพันกับ เอกลักษณ์นั้น

2. ทำให้สามารถมองเห็นปัจจัยหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อการยอมรับและพัฒนาเอกลักษณ์เกย์ ภายในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการ และสามารถหาเหตุผลได้ว่าทำไมเกย์จึงยอมรับเอกลักษณ์ทางเพศที่ถูกประณามว่าผิดปกติหรือ เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เหยียดหยามจากสังคม

3. ทำให้เข้าใจถึงวัฒนธรรมย่อยภายในโลกของเกย์ (gay world) ที่ชาวเกย์ได้เข้าไปมีส่วนร่วม หรือมีความสัมพันธ์ทางสังคมกับกลุ่มของรักร่วมเพศด้วยกัน ซึ่งภายในโลกของเกย์นี้จะมีวิถีชีวิตค่านิยม และความคิดความเชื่อ ตลอดจนสัญลักษณ์ทางภาษาที่แตกต่างจากสังคมใหญ่ ซึ่งวัฒนธรรมย่อยดังกล่าวน่าจะมีผลต่อการปรับตัวของชาวเกย์ และสนับสนุนการธำรงเอกลักษณ์ เกย์อีกด้วย

ข้อเสนอที่ใช้ เป็นแนวทางในการศึกษา

1. การพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศของเกย์นั้น เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องของการดำเนินไปสู่เอกลักษณ์รักร่วมเพศ (homosexual) จนกระทั่งมีความยึดมั่นผูกพันกับเอกลักษณ์รักร่วมเพศในที่สุด ซึ่งการยอมรับเอกลักษณ์ดังกล่าวจะต้องผ่านขั้นตอนและเงื่อนไขที่จำเป็นทางสังคม

2. แนวโน้มมาทางเพศต่อเพศเดียวกันของบุคคล เป็นเงื่อนไขประการสำคัญที่ทำให้บุคคลตระหนักถึงความเป็นรักร่วมเพศของตัวเอง ซึ่งประสบการณ์แห่งเพศดังกล่าวนำไปสู่การให้ความหมายแก่เอกลักษณ์

3. ในการนิยามเอกลักษณ์ บุคคลจะรับเอาความหมายของความเป็นรักร่วมเพศ และตีความให้กับประสบการณ์ของตน โดยผ่านการเรียนรู้ความหมายภายใต้กระบวนการปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์ (symbolic interaction) ทางสังคม

4. ความหมายในทางบวกของความเป็นรักร่วมเพศที่ได้มาจากวัฒนธรรมย่อยของเกย์ จะมีส่วนสนับสนุนและยืนยันให้บุคคลมีความยึดมั่นผูกพันต่อ เอกลักษณ์